

Еремия.

Само трѣбва да сж взели урокъ, че като зарпатъ ловджия . . .

Бистра.

(Попадена на своята мисль, бозъ да го чува). Това е добро прѣдсказанне не ли ?

Еремия.

Не знамъ.

Двамата млькватъ и дълго гледатъ слѣдъ гургуличкигъ.

Бистра.

(Унесено). Какъ волно се надхгрькватъ !

Еремия.

Ето това е хубаво, това е величественно : волно, свободно !

Бистра.

Какъ бихъ желала да хирькна като тѣхъ !

Еремия.

Само че не тѣй ранена.

Мълчание.

Отъ килията на Инокентий се дочува като изъ подъ земята пѣсень на цигулка. Изпърво много тихо, сѣкашъ въздишка нѣкаква, послѣ все по усилене се додема мелодията на тѣжна пѣсень.

Еремия и Бистра само се погледватъ и мълкомъ се вслушватъ.

Мелодията се възема, възема, прѣлива на затихване, пакъ се възема, сѣкашъ окриленъ блѣнъ изхврькналъ изъ небесата . . .

Бистра.

(Възхитена). Ахъ, това е божественно !